

Στὴ δύναμη τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἦρθα, Χριστέ μου, στὸν Σταυρὸ, γιὰ νὰ μὲ ξεκουράσης.
ἔχω πολλὰ ἁμαρτήματα, γι' αὐτὸ μὴ μὲ ξεχάσης.

Εἶναι τὸ πλήγμα μου βαρὺ, γι' αὐτὸ καὶ σοῦ τὸ λέω,
σὰν μὲ καλέσης στὰ ψηλὰ, τότε γιὰ νὰ μὴν κλαίω.

Συγχώρα με, Πατέρα μου, μὲ πόνο σοῦ φωνάζω,
τὰ δάκρυά μου τρέχουνε, καὶ βαριαναστενάζω.

Χτυπῶ τὸ στήθος μὲ λυγμοὺς, «εὐχαριστῶ» σοῦ λέω
καὶ «ἥμαρτον» βροντοφωνῶ σὲ Σέ, τὸν Σταυρωμένο.

Ὑπάκουσέ μου, Κύριε, εἰς τὸ μαρτύριό Σου,
γιατὶ ἐγὼ Σοῦ πρόσφερα τὸ πλήγμα τὸ δικό Σου.

Χολὴ Σοῦ πρόσφερα ἐγὼ ἀντὶ νερὸ, καὶ ἥπιες,
καὶ στὰ καρφιά Σέ βάλαμε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.

Τὸν στέφανο ἐξ ἀκανθῶν Σοῦ φόρεσα ἢ δόλια.
Σοῦ τρύπησα τὴν κεφαλὴ, ποὺ εἶχε τόση δόξα.

Τὴν λόγχη, τὰ ραπίσματα ὑπέφερες γιὰ μένα,
νὰ μὲ γλυτώσης ἢ θελες νὰ ζήσω μὲ Ἑσένα.

Ἀχάριστη εὐρέθηκα εἰς τὸ μαρτύριό Σου
καὶ πάλι Σέ καρφώνω ἐγὼ ἐπάνω στὸν Σταυρό σου.

Ἀντὶ νὰ δώσω Σου χαρὰ, Σοῦ δίνω ἁμαρτίες,
καὶ Σέ πικραίνω συνεχῶς μὲ τὶς παρανομίες.

Ἐσταυρωμένε μου Χριστέ, ἄκουσε τὴ φωνή μου.
γιατί ἤρθα κάτ' ἀπ' τὸν Σταυρὸ, λύτρωσε τὴν ψυχὴ μου.

Κάνε νὰ τρέχουν δάκρυα τὰ μάτια μου γιὰ Σένα,
καὶ λύτρωσέ με, ὁ Θεός, μὲ τὸ δικό σου Αἶμα.

Θάψε μου τ' ἁμαρτήματα μαζί μὲ τὴν ταφὴ σου,
γιὰ νὰ βρεθῶ ἐκεῖ ψηλά, σὰν θὰ ῥθω κεῖ, μαζί Σου.

Τὸ Αἶμα ὅπου ἔχυσες δῶρο Σοῦ τὸ ζητάω,
καὶ τ' Ἅγιο τὸ Σῶμα Σου παρηγοριὰ νὰ τᾶχω.

Τὸ βλέπω, εἶμαι ἔνοχη, μὰ πάλι Σοῦ ζητάω,
εἶσαι ὁ ἀναμάρτητος, καὶ πῆρα ἐγὼ κουράγιο,

γιὰ νὰ Σοῦ πῶ τὸν πόνο μου νὰ μὲ ἀνακουφίσης,
γιὰ νὰ μοῦ λύσης τὰ δεσμά καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης.

Παίρνω θάρρος, Σοῦ φωνάζω,
ἄκουσέ μου τὴ φωνή,
μιὰ ἁμαρτωλὴ Σὲ κράζει,
γλύκανέ μου τὴν πληγὴ.

Ἔχω τραύματα μεγάλα,
Λυτρωτὴ μου, νὰ Σοῦ πῶ.
πῶς ν' ἀρχίσω νὰ σ' τὰ λέω
ποὺ ῥμαι τέκν(ο) ἁμαρτωλό;

Εἶσαι Σὺ καρδιογνώστης
καὶ γνωρίζεις μυστικά,
καὶ γνωρίζεις κατὰ βάθος
τὴν δική μου τὴν καρδιά.

Θέλω ' γὼ νὰ τὴν δωρίσω
εἰς Ἑσένα, τὸν Χριστὸ.
κάθε χτύπος ποὺ χτυπάει
νὰ Σοῦ λέη εὐχαριστῶ.

Νὰμποροῦσα γιὰ νὰ γράψω
στὴ δική μου τὴν καρδιά
δόξες πάντα νὰ Σοῦ στέλνη,
«ἡμαρτον» νὰ Σοῦ ζητᾶ.

Πάρ' τὴν τώρα, στὴν χαρίζω,
στέκω κάτ(ω) ἀπ' τὸν Σταυρὸ,
στὴν δωρίζω, Λυτρωτὴ μου,
νὰ σέ ἔχη φυλαχτό.

Ἄλλο δῶρο δὲν ὑπάρχει
εἰς ἐμένα τὴν φτωχή,
τὴν καρδιά μου Σοῦ δωρίζω.
κράτησέ τὴν μὴ χαθῇ.

Κάθε χτύπος ποὺ θὰ βγάλῃ
εἰς ἐτούτῃ τῇ ζωῇ
νὰ 'ναι «εὐχαριστῶ» καὶ δόξες
πάντα γιὰ νὰ Σοῦ λαλῇ.

Μόνο Σὺ ποὺ τὴν ὀρίζεις,
διάταξέ τὴν Σοῦ ζητῶ
νὰ λαλῇ αὐτὴ γιὰ Σένα
πάντα τὸ «εὐχαριστῶ».

Σὺ μοῦ χάρισες τὸ φῶς,
κι εἶσαι σὺ ὁ Λυτρωτὴς μου.
Σὲ ἐπίκρανα ἐγὼ,
κι Ἐσὺ θέλεις τὴν ζωὴ μου.

Εἰς τὸν Σταυρὸ ἀνέβηκες γιὰ μένα, τὸ παιδί Σου,
καὶ θάνατο ἐδέχθηκες, μὰ μὲ τὴν θέλησή Σου.

Πατέρα μου, Πατέρα μου, πῶς νὰ Σ' εὐχαριστήσω;
Καὶ ποῖα λόγια ἱκανὰ νὰ βρῶ νὰ Σὲ ὑμνήσω;

Ποὺ 'ναι φτωχὸς ὁ λογισμὸς, τὸ στόμα δὲν ἀνοίγει
νὰ πῇ Σου λόγια εὐχάριστα καὶ νὰ Σ' ἀνακουφίσῃ.

Παρὰ ποὺ μένεις στὸν Σταυρὸ μόνος καὶ ὑποφέρεις,
ποιὸς ἔνοιωσε τὸν πόνο Σου κοντὰ Σου νὰ τὸν ἔχῃς;

Μονάρχος Σου εὐρέθηκες στῶν σταυρωτῶν τὰς χεῖρας·
κι ὅταν νερὸ τοὺς ζήτησες, Σοῦ δώσανε πικρίλα.

Στὶς τελευταῖες Σου στιγμὲς κανεῖς νὰ μὴ βοηθήσῃ;
Κι αὐτοὶ ποὺ εὐεργέτησες, Σοῦ δίνουν τώρα θλίψεις;

Ω, τί στιγμὴ αὐτὴ φρικτὴ, ἡμέρα τεθλιμμένη,
νὰ βρῇ τὸν Ἀναμάρτητο μόνο Του νὰ πεθαίνει.

Τὰ χεῖλη Σου, Πατέρα μου, «τετέλεσται» φωνάζουν
καὶ τὰ βουνά, ποὺ Σ' ἄκουσαν, κι αὐτὰ ἀναστενάζουν.

Κι ἡ γῆ ἐσείσθη δυνατὰ, δὲν μπόρεσε ν' ἀντέξῃ.
ἓναν ἄθῳο στήριζε, καὶ τώρα Αὐτὸς πεθαίνει.

Τὰ ἄψυχα ἐνοιώσανε τὴν Χάρι τὴν δική Σου
κι αὐτὰ σὲ χαιρετήσανε στὴν σταυρικὴ ποινὴ Σου.

Εἶχες αὐτὰ γιὰ συντροφιά στήν πίκρα τῆς ποινῆς Σου,
καί νοιώσανε τῇ Χάρι Σου καί τῇ γλυκειᾷ μορφῇ Σου.

Ἀντίθετα, οἱ σταυρωτές δέν ξέραν τί ποιοῦσαν,
πωρώθηκαν εἰς τὸ μυαλὸ καὶ Σὲ ἐτυραννοῦσαν.

Ἄχ! δυστυχία φοβερή, τοὺς βρῆκε ἡ κατάρρα,
νὰ καίγονται αἰώνια στοῦ Ἄδου τὰ σκοτάδια.

Γιατὶ δὲ μετανοιώσανε, δέν εἶπαν «συγγνώμη»
σὲ Σὲ, τὸν Ἀναμάρτητο, νὰ φύγουνε οἱ πόνοι.

Ἐγωισμός τοὺς νάρκωσε, ἡ πλάνη νὰ νομίζουν,
πὼς πάντα θὰ ἔτανε στήν γῆ, γιὰ νὰ τὴν κατακτήσουν.

Νομίζανε βασιλεία στήν γῆς ὅτι θὰ λάβουν,
γι' αὐτὸ σταυρώσαν τὸν Χριστό, μὴν τύχη καὶ τὰ χάσουν!

Ω! πωρωμένοι ὀφθαλμοί, ὁ φτωχικὸς ὁ νοῦς τους,
νὰ βάλουν τέτοιο λογισμὸ διὰ τῆς γῆς τὸ πλούτος.

Τῆς γῆς τὰ ἀξιώματα καὶ πλούτη, σὰν θὰ φύγης,
αὐτὸ δέν τὸ λογάριασαν, πὼς ὅλα τὰ ἀφήνεις.

Ἀπ' τὸν βαρὺ ἐγωισμὸ ἔγιναν πωρωμένοι
κι ἀπὸ τὴν γῆ μας ἔφυγαν ὅχι μετανιωμένοι.

Καὶ τώρα ποῦ (εἶ)ν' ἡ θέση τους;

Μές στὰ βαθιά σκοτάδια,
καὶ κλαῖνε καὶ ὀδύρονται σ' τοῦ σατανᾶ τὴ λαύρα,
ὅπου τοὺς ἐξαπάτησε στὸν θάνατο νὰ ρίξουν
έναν ἄθῳ στὸν Σταυρὸ, καὶ νὰ Τὸν βασανίσουν.

Ἄν ζήταγαν συγχώρηση ἀπὸ τὸν Βασιλέα,
τώρα θὰ ἦτανε στὸ φῶς, σὲ φωτεινὰ λημέρια.

Ἰδού σωτήρια κραυγὴ, π' ἄκουσε μεγαλεῖα:
«ὅσο κι ἂν εἶσαι ἀμαρτωλὸς, ὑπάρχει σωτηρία».

Ὅσο θὰ βρίσκεσαι στὴ γῆ, καὶ τὸ λεπτὸ μὴ χάσης,
ἔχε τὸ φόβο στὴν ψυχὴ, μήπως καὶ δὲν προφτάσης.

Γιατὶ θὰ εἶν' τὸτ' ἀργά, ἐκεῖ ἂν ἔχης πάθη.
δὲν σβήνουν τότε οἱ πληγές, στὸν οὐρανὸ σὰν φτάσης.

Πρέπει νὰ πῆς τὸ «ἡμαρτον», πρὶν τὴν ψυχὴ δικάσης.
ἀλλιῶς, θὰ πέσης στὰ τυφλὰ καὶ τὴν ψυχὴ θὰ χάσης.

Θυμήσου τώρα συμβουλές, ποὺ ζῆς ἐντὸς τοῦ κόσμου,
καὶ τὸν χιτῶνα φρόντισε μὴν λερωθῇ καθόλου.

Μὰ κι ἂν θὰ πιάση μουτζουριά, τρέξε, καθάρισέ τον,
καὶ στείλε τον ὀλόλευκο· γι' αὐτὸ μελέτησέ τον,

τὸν λόγο ποὺ 'ναι στὸ χαρτί, ψυχῆς ἢ σωτηρία,
ἄκουσον σὺ, ποὺ τὸ ζητᾷς νὰ βγῆς στὴν Βασιλεία.

Χαρὰ, ζωὴ πραγματικὴ στὸν οὐρανὸ ὑπάρχει,

γι' αὐτὸ καὶ διῶξε γρήγορα ψυχῆς σου τὸ φαρμάκι.
Λαβὲ παράδειγμα, λοιπόν, Ἰησοῦν Ἐσταυρωμένον,
στὰ βήματα ν' ἀκολουθῇς· ψυχῆς σου τὸ συμφέρον.

Ο Γολγοθᾶς εἶναι βαρὺς, ἀλλὰ κι εὐτυχισμένος,
γιατὶ σὲ βγάζει εἰς τὸ φῶς νὰ βλέπῃς τῶν ἀγγέλων.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀνήφορο ἀνάβαινε μὲ χάρη
καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Σταυρό, νὰ γίνῃς παλληκάρι.

Ο Γολγοθᾶς φέρνει ζωὴν, Ἀνάστασις θυμήσου,
κι ὁ Ἀναμάρτητος χαρὰ στὰ κάλλη Παραδείσου.

Γι' αὐτὸ νὰ μὴν βαρυγκομᾷς, ὅσο κι ἂν ὑποφέρῃς,
γιὰ ν' ἀνεβῇς στὰ ὑψηλά, νὰ βρῇς Χριστοῦ τ' ἀστέρι.

Τοῦτο τὸ δῶρο ζήτησε, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃς,
αἰώνια θὰ χαίρεσαι, ποτὲ σου δὲν θὰ κλάψῃς.

Γιατὶ ἐκεῖ, στὸν οὐρανὸ, μόνο χαρὰ ὑπάρχει,
τὸ φῶς τὸ ἀτελείωτο, κι ἐκεῖ ἡ ψυχὴ θ' ἀστράπτῃ.

Γι' αὐτὸ κι ἐκδίδονται αὐτὰ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου,
ἐτοῦτα τὰ γραφόμενα εἶναι ἀπὸ Κυρίου,
καὶ διάβαζέ τα φανερά νὰ παίρνης τὴν εὐχὴ Του.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.